

Hồi thứ mười ba

Nhập thành lâu rơi hào bầy dục

Thi San Hào và Trần Thụy Nhắm vào Nhất Dạ đế vương cung dễ dàng ngoài sức tưởng tượng của hai người. Tất nhiên ngoài cửa Nhất cung có mấy tên Cái Bang mà Thi San Hào và Trần Thụy Nhắm định ninh đó là những tay do thám của Trương bang chủ phái đến đây xem chừng động tĩnh.

Trần Thụy Nhắm đi cạnh Thi San Hào, thỉnh thoảng lại véo vào tay họ Thi khi phát hiện những cái liếc mắt đưa tình của những nàng kỳ nữ vận bạch y thật là khêu gợi.

Trần Thụy Nhắm nói nhỏ vào tai hôn phu:

- Chốn này như vườn hoa khoe sắc khiến nam nhân không thể không động tình, hèn chi đại ca đâu muốn cho muội theo cùng.

- Sư muội đừng hiểu lầm đại ca, chúng ta vào đây theo ý của sư phụ và đại sư Thiên Nhất, chứ không phải vào để hưởng lạc thú trên đời. Nếu không vì nhiệm vụ mà sư phụ và đại sư giao, đại ca nhất định không đặt chân vào chốn lầu xanh này.

- Đại ca chắc chứ ?

Thi San Hào gật đầu:

- Đại ca tin chắc như vậy. Đại trượng phu mà lui tới chốn này thì đâu còn là đại trượng phu. Huống chi đại ca đã trọn tâm trọn ý với sư muội.

Trần Thụy Nhắm e thẹn, liếc xéo qua Thi San Hào:

- Đại ca toàn tâm, toàn ý với sư muội, nhưng trong chốn này, bấy yêu nhen nhen có để đại ca yên đâu. Thiên hạ nói, anh hùng trên chiến trường, nhưng khó qua ải hồng nhan sắc dục.

Thi San Hào cười khẩy một tiếng:

- Để đại ca chứng minh cho muội thấy, nữ sắc có đáng gì để Thi San Hào phải bận tâm không?

- Đại ca nhớ đấy nhé

Một tên tiểu nhị, có khuôn mặt dài ngoặt bước ra đón Thi San Hào và Trần Thụy Nhắm. Gã tiểu nhị có cặp mắt tim híp trông thật là gian xảo, dưới mắt Thụy Nhắm, tên tiểu nhị chẳng khác nào cái gai đâm xốn mắt khi y xum xoe hỏi:

- Nhị vị khách quan cần gia nô giúp đỡ gì không?

Nhìn bộ mặt khinh khỉnh của tên tiểu nhị, quả thật Trần Thụy Nhắm muốn vả cho hắn một chưởng, và bất ngờ tên tiểu nhị như đọc được ý nghĩ trong đầu Thụy Nhắm, y quay sang Thi Hào:

- Đại công tử có cần tiểu nhân kêu một kỳ nữ giúp vui cho ngài không?

Thụy Nhắm gằn giọng:

- Im cái miệng thúi của người lại đi.

Gã tiểu nhị rút vai, tỏ ra sợ hãi.

Thụy Nhâm nói tiếp:

- Ta và tướng công lỗ đường phải bước vào đây, chứ không phải vào trong Nhất Dạ đế vương cung này để làm vua một đêm. Hãy dọn cho bốn cô nương và tướng công một căn phòng yên tĩnh...

Tiểu nhị vâng dạ rồi rít:

- Gia nô sẽ phục tùng nhị vị, nhưng giá thuê phòng ở đây mắc lắm.

Thi San Hào mỉm cười :

- Bao nhiêu cũng được

- Công tử đây cốt cách rất phong lưu, chỉ thua có mỗi Giang Hồ Kim Tài Nhất Đẳng đại thiếu gia mà thôi.

Nghe nhắc đến cái tên Giang Hồ Kim Tài Nhất Đẳng đại thiếu gia. Thi San Hào cũng ngờ ngợ, bởi danh hiệu gì nói ra nghe hơi kỳ cục. Thi San Hào liền hỏi tên tiểu nhị:

- Tại hạ từ lâu quả thật chưa từng nghe cái tên Giang Hồ Kim Tài Nhất Đẳng, chẳng hay người đó như thế nào ?

Tên tiểu nhị gật gù:

- Công tử chưa nghe, chưa thấy nên chưa biết, chứ từ thị trấn Ô Đầu, đến Trường An, đâu đâu cũng đều nghe tiếng Giang Hồ Kim Tài Nhất Đẳng đại công tử. Đại công tử chỉ trong ba ngày đã chi tiêu hết vạn lạng vàng ròng.

Thi San Hào nheo hăn đôi mày lưỡi kiếm:

- Người nói sao... Người đó trong ba ngày tiêu pha vạn lạng vàng ròng.

- Sự thật là như vậy đó. Gia nô không ngoa ngôn bao giờ. Giang Hồ Kim Tài Nhất Đẳng xuất hiện trên giang hồ ngay cả Kim Lăng nhứt phú cũng nể mặt, và không biết tài sản của đại công tử có bao nhiêu.

Thụy Nhâm nắm tay Thi San Hào:

- Đại ca để ý đến người ta làm gì ?

Nàng lấy một nén bạc nhét vào tay gã tiểu nhị, rồi nói:

- Hãy tìm cho bốn cô nương và tướng công một thư phòng.

Nhìn nén bạc Thụy Nhâm nhét vào tay mình, vẻ mặt của gã tiểu nhị chảy xệ xuống như mèo mắc mưa, khuôn mặt đó đã khiến Thụy Nhâm phát ý:

- Tiểu nhị. Chúng ta không phải là Giang Hồ Kim Tài Nhất Đẳng đâu. Bốn cô nương và tướng công ngụ qua đêm tại đây, mai lên đường sớm.

Tên tiểu nhị gật đầu:

- Gia nô biết. Mời nhị vị khách quan theo gia nô.

Gã hướng dẫn Thi San Hào và Trần Thụy Nhắm ra phía sau tòa Nhứt Dạ đế vương cung. Hai người đi hết phòng này qua đến phòng khác mà tên tiểu nhị vẫn chưa đưa họ vào gian nào.

Thi San Hào liền hỏi:

- Gian phòng mà người tính sắp xếp cho ta và sư muội ngụ tận đâu, mà đi mãi vẫn chưa tới ?

Gã tiểu nhị toét miệng cười:

- Vì đại tẩu đây muốn một căn phòng yên tĩnh, không người qua lại, tất phải ra phía sau hậu liêu. Chứ nếu gia nô xếp đặt hai vị trên kỳ vương cung, sợ đại tẩu phật ý.

Tên tiểu nhị dẫn Thi San Hào và Trần Thụy Nhắm đi đến sau hậu liêu, đó là một khuôn viên đủ các loại hoa và trong buổi chiều tà, quả thật là lãng mạn vô cùng.

Tiểu nhị quay sang Thụy Nhắm:

- Đại tẩu thích ngụ trong vườn hoa này chứ?

Thụy Nhắm tỏ ra hài lòng vô cùng:

- Rất thích... rất thích...

Vừa nói nàng vừa móc thêm một nén bạc nhét vào tay tên tiểu nhị. Y thản nhiên đón nén bạc nhét vào thắt lưng mình, rồi tiếp tục hướng dẫn hai người đi.

Gã tiểu nhị dừng bước trước một túp lều tranh vừa mới dựng. So túp lều tranh đó với những thư phòng trên kỹ viện cung phải nói là một sự đối nghịch. Nơi là thiên đường, còn đây là chốn bần hàn thuộc miền hạ giới.

Tiểu nhị chỉ vào túp lều tranh:

- Đây là phòng của nhị vị. Chốn này rất yên tĩnh, đại tẩu chẳng còn sợ ai quấy rầy.

Thi San Hào nhìn túp lều tranh, lắc đầu nói:

- Chủ nhân Nhứt Dạ đế vương cung coi khinh Thi San Hào này quá.

Thụy Nhắm nắm tay San Hào bóp khẽ, rồi nói với tiểu nhị:

- Túp lều này hợp với ý của bản cô nương lắm. Được rồi, người hãy đi đi.

Gã tiểu nhị mỉm cười, một nụ cười mà Thụy Nhắm cho là gian manh nhất trên cõi đời này. Nếu bình thường không vì mục đích thám sát Nhứt Dạ đế vương cung, có lẽ bắt gặp nụ cười gian trá đó, Thụy Nhắm đã tặng cho gã một bạt tai rồi.

Nếu Thụy Nhắm biết được gã tiểu nhị kia không phải ai xa lạ mà chính là Bách Tình Nhân Hoàng Nhan Trổ thì nàng đã thấu hiểu nụ cười của y.

Bách Tình Nhân Hoàng Nhan Trổ nhìn Thụy Nhắm và nói:

- Đại tẩu chắc rất thích túp lều này. Hai vị cứ tự nhiên. Ở đây không ai làm phiền đại ca và đại tẩu đâu.

Thi San Hào hiểu ngay ẩn ý trong câu nói của Hoàng Nhan Trổ, nên buông luôn một câu lạnh nhạt:

- Ta và sư muội không phải hạng ong bướm qua đường, người đừng nghĩ bậy.

Thụy Nhắm khoát tay:

- Người hãy đi đi
- Nhưng khi nào cần đến gia nô, đại tẩu cứ gọi, gia nô sẽ đến ngay.

Hoàng Nhan Trổ quay lưng bỏ đi. Thụy Nhắm nhìn theo với ánh mắt khinh khi Nàng buông một lời dè bĩu:

- Trong chốn nhơ nhuốc này, chỉ có những hạng người như gã tiểu nhị đó mà thôi.
- Muội đừng bận tâm với tên đó làm gì. Chúng ta dò thám xong rồi ly khai ngay khỏi chốn này.

Thụy Nhắm mở cửa gian nhà tranh. Mùi thơm nồng nặc, đặc trưng của mùi phấn hoa mà các ả kỳ nữ thường sử dụng xộc thẳng vào khứu giác, khiến nàng phải nheo mày.

Nàng và Thi San Hào bước vào trong gian nhà tranh đó. Bên trong bày trí cũng chẳng khác những gian phòng của bọn kỳ nữ dùng để tiếp khách thập phương đi tìm thú vui thể xác.

Nhìn lướt qua một lượt các đồ vật dụng trong gian nhà này. Thụy Nhắm then ửng mặt.

Nàng hừ một tiếng nói:

- Đúng là chốn lầu xanh.
- Muội để ý làm gì

Thi San Hào kéo ghế đôn ngồi đối mặt với Thụy Nhắm, chàng nói:

- Chúng ta ngồi uống trà chờ đêm xuống.
- Trà ở đây muội cũng không thể dùng được. Nó tẩm lợm làm sao.
- Vậy thì vận công điều tức cũng được. Đêm xuống đại ca và muội dễ hành động hơn.

Thi San Hào thở dài một tiếng rồi nói tiếp:

- Đêm nay muội đi một ngã, đại ca đi một ngã, rồi hợp nhau ở đây.

Thụy Nhắm gật đầu. Thế Là hai người ngồi đối mặt, vận công điều tức, chỉ trong khoảng khắc, tâm thần của họ đã nhập định vào cõi hư vô Mùi nước hoa nồng nặc, không gian chung quanh đều bỏ mặc chẳng làm Thụy Nhắm và Thi San Hào vướng bận tâm tư.

Thời khắc lặng lẽ trôi trong sự im lặng tĩnh mịch. Chốn hậu viên của Nhứt Dạ đế vương cung quả khác hẳn với phía trên bởi sự im lặng tĩnh mịch này.

San Hào mở mắt cùng một lượt với sư muội mình.

San Hào nói:

- Giờ này đã quá nửa đêm, chúng ta hành động được rồi.

Thụy Nhắm gật đầu.

Hai người cùng đứng lên đi ra ngoài gian nhà tranh.

Đêm tĩnh mịch của chốn hậu liêu, Thụy Nhắm và San Hào có thể nghe được những đóa hoa đang lung lay bởi cơn gió thu, ngỡ như chúng đang nói chuyện với nhau.

Thụy Nhắm quay lại Thi San Hào, nàng nói:

- Đại ca cẩn thận !
- Sư muội bảo trọng !

Hai người chia làm hai hướng, trở luôn thuật Thiên Vận bộ pháp, lẩn khuất vào màn đêm.

Chia tay với Thụy Nhắm, San Hào như một chiếc bóng vô thường vừa thoát đi được chừng hai trượng, thì bất ngờ chạm trán một nữ lang vận trang phục bạch y trong suốt. Thi San Hào lạ lùng vô cùng khi thấy nhân dạng của nữ lang phản phát ánh sáng mờ mờ qua bộ trang y đó.

Đêm đen ngỗ như nữ lang kia không hề có trang y trên cơ thể mình. San Hào nín thở, trở luôn Thiên Vận Hư Bộ định tiến tới gần coi chân diện mục của nữ lang kia, nhưng thoát cái nàng đã biến mất.

Thấy sự lạ như ma hiện ra lòe nhát mình, San Hào càng tò mò hơn. Lần từng bước cẩn thận tiến về phía chỗ nữ lang vừa đứng, đến lúc đó chàng mới thấy nữ lang xuất hiện bên trái mình cách ba trượng như cánh bướm phe phẩy đón gió đêm.

Nữ lang lại biến mất.

San Hào nghĩ thầm:

“Chiếc bóng nữ nhân vừa rồi phải chăng chính là Dạ Điệp cung nữ Lâm ý Tình?”

Chàng vừa nghĩ đến đây, đã nghe tiếng truyền âm nhập mật vo ve như tiếng muỗi kêu:

- Chàng sao còn đứng đó không đến đây với thiếp ?

San Hào nheo mày, chẳng lẽ Dạ Điệp cung nữ đã phát hiện ra mình, hay thị đang nói chuyện với nhân vật nào đó.

San Hào chậm chậm tiếng về phía chỗ bóng nữ nhân vừa mất hút ấy. San Hào giật mình khi thấy trước mặt mình là gian nhà tranh giống như tạc gian nhà tranh mà mình vừa mới bước ra.

San Hào nghĩ thầm:

“Trong hậu viên Nhứt Dạ đế vương cung có nhiều gian nhà tranh giống nhau, chắc hẳn Dạ Điệp cung nữ Lâm ý Tình hò hẹn với người nào đó trong gian nhà này.”

Nghĩ như vậy, San Hào điểm nhẹ mũi giày, không để gây ra tiếng động nào, tiến về phía cửa gian nhà tranh đó.

Chàng tần ngần một lúc rồi áp tai vào vách nhà. Chẳng có động tịnh gì bên trong, khiến San Hào ngờ ngợ có cái gì rất kỳ lạ.

San Hào nghĩ thầm:

“Tại sao mình lại lấp ló đứng ngoài cửa, nếu có gặp ma nữ, cũng chẳng có gì phải sợ.”

Nghĩ vậy, San Hào đẩy cửa bước vào bên trong luôn. San Hào giật mình, trước mặt San Hào là giai nhân sắc nước hương trời, trên thân thể của giai nhân vận bộ trang phục trắng trong suốt, và từ thân thể nàng phát ra ánh sáng mờ mờ.

San Hào nhìn nữ nhân không chớp mắt. Đây là hiện tượng lạ lùng từ trước đến nay, San Hào mới chứng nghiệm, mà có trình tấu với Thiên Sơn sư phụ, người chưa chắc đã tin.

Nữ nhân đứng đối mặt với San Hào:

- Thiếp đã chờ chàng. Sợ rằng chàng không mở cửa bước vào.

San Hào hỏi :

- Nàng là ai ?

- Là người hoài tưởng tượng công, chàng không nhận ra thiếp à ?

- Tại hạ chưa hề thấy nàng lần nào.

Nữ nhân bước thật chậm đến bên cạnh Thi San Hào. Mùi thơm từ người nàng phát ra xông lên mũi họ Thi, cùng với ánh sáng mờ mờ ảo ảo từ thân thể, khiến Thi San Hào muốn ngộp thở, tim bất giác đập loạn nhịp, ngỡ như tiếng thùm thụp của trống trận.

Thi San Hào muốn nói nhưng lại cất lên những tiếng lắp bắp, ngỡ như tên mắc bệnh cà lâm:

- Nàng... Nàng... phải là... là...

San Hào thở dài, rồi hít luôn chân khí thật sâu, cố trấn định tâm thần để giữ phong độ trước sự kiêu diễm lạ lùng và đầy tính liêu trai từ giai nhân tỏa ra, khiến tâm thần mình chao đảo dữ dội.

Như đọc được tà ý trong đầu Thi San Hào, nữ nhân đứng đối mặt với San Hào run lên một cái như cành hoa lung lay bởi cơn gió lạ. Ngay lập tức bộ trang y trắng trong suốt trở hắt khỏa bờ vai non mọng. Trang phục của nàng từ từ chảy xuống trông tựa làn nước trắng hư hư ảo ảo, và rồi thân thể giai nhân lồ lộ hiện ra trước cặp mắt gương to ngớ ngẩn của Thi San Hào.

Dù San Hào có tâm niệm trước mặt mình là ma nữ, nhưng đó vẫn là tâm niệm, còn bản thân thì đứng bất động, ngay cả động tác muốn nhắm mắt lại cũng không thực hành nổi, còn chỉ nói đến hành động phản kháng.

Thân thể giai nhân mờ mờ ảo ảo, ngỡ như bóng ma liêu trai chỉ có trong giấc mơ của chàng Từ Thức, khiến cho San Hào như người mộng du, mở miệng hỏi:

- Nàng là ai ?

Giai nhân đột ngột áp sát luôn vào người Thi San Hào, miệng thở thề:

- Thiếp là Dạ Điệp cung nữ Lâm ý Tình.

Nàng vừa nói vừa vòng tay ôm lấy cổ Thi San Hào. Thân thể Lâm ý Tình êm như nhung, chà sát lên y phục của họ Thi.

Đến bây giờ thì dù có Trần Thụy Nhắm xuất hiện mắng vào tai San Hào, có lẽ họ Thi cũng như người điếc không nghe gì cả.

Trong gian nhà tranh, rộn lên tiếng thổn thức, háo hức của chính Thi San Hào. Nếu bây giờ y có nghiệm lại câu nói của Thụy Nhắm mới ngầm nghĩ đó là lẽ thường tình của nam nhân. Anh hùng trên chiến trường vẫn có thể chết bởi ái nữ sắc.

oOo

Trở lại Trần Thụy Nhấm...

Rời gian nhà tranh với sự háo hức sẽ khám phá những điều bí mật trước Thi San Hào, nên dụng luôn bộ pháp Thiên Vận Hư Bộ nhắm thẳng qua vườn hoa lướt về phía tòa kỹ viện.

Vào trong vườn hoa rồi, nàng mới giật mình khi thấy chung quanh mình bát ngát đầu đầu cũng là hoa chẳng có lối nào ra.

Thụy Nhấm dừng bước định phương vị, và tự nhủ thầm:

“Chẳng lẽ đã lọt vào trận đồ kỳ hình bát quái?”

Vốn thông minh, Thụy Nhấm biết ngay có chỗ ảo diệu trong vườn hoa này, nên định thần quan sát tứ phương tám hướng.

“Có lẽ đây là trận đồ thật rồi. Mình quả thật là hồ đồ mất cân trọng.”

Thụy Nhấm chợt nghĩ đến Thi San Hào:

“Có lẽ đại ca cũng rơi vào hoàn cảnh như mình.”

Thụy Nhấm nghĩ mong lung một hồi, quyết định lần bước quay lại đường cũ.

Phải mất hết hai khắc, nàng mới lần mò trở về nơi xuất phát là gian nhà tranh.

Thụy Nhấm đẩy cửa bước vào, nàng ngỡ ngàng khi thấy Thiên Sơn Nhất Lão Hoàng Kỳ Anh đang ngồi trên ghế đôn mỉm cười nhìn mình.

Thụy Nhấm mừng quá tiến đến cạnh Hoàng Kỳ Anh:

- Sư phụ...

Hoàng Kỳ Anh mỉm cười nhìn Thụy Nhấm:

- Con quay trở lại đây vì không thể qua đặng trận đồ “Vạn hoa kỳ trận, nhiếp thần đại pháp” phải không?

- Sư phụ ở đây mà sao lại biết ?

- Làm sao sư phụ không biết được. Khi hai con đi, sư phụ sợ kinh nghiệm giang hồ các con còn non nớt, dễ bị ma đầu di hại nên âm thầm theo sau và biết được tất cả.

Thụy Nhấm hí hửng nói:

- Có sư phụ xuất hiện ở đây, con không còn sợ gì nữa. Và thế nào bọn ma đầu cũng phải khiếp mặt.

- Thụy Nhấm con đừng chủ quan như vậy. Một trận đồ “Vạn hoa kỳ trận nhiếp thần đại pháp” chưa đủ để con sáng mắt ra à ? Trong Nhứt Dạ đế vương cung này đều là cao thủ thượng thừa, con hãy cẩn thận. Ngay cả gã tiểu nhị hướng dẫn cho Thi San Hào và con vào trong gian nhà này cũng là một cao thủ, tại con và San Hào không biết thôi.

- Tên tiểu nhị đó là ai vậy sư phụ ?

- Bách Tinh Nhân Hoàng Nhan Trổ, võ công của gã rất cao thâm, lại thêm tính tình háo sắc, chuyên dập liêu vùi hoa, con phải tuyệt đối coi chừng.

- Có sư phụ ở đây, Thụy Nhắm chẳng còn gì phải sợ nữa.

Thiên Sơn Nhất Lão Hoàng Kỳ Anh mỉm cười ngắm nhìn Trần Thụy Nhắm, rồi nói:

- Sư phụ nói để con đề phòng thôi.

Thiên Sơn Nhất Lão Hoàng Kỳ Anh ngoắc Trần Thụy Nhắm:

- Con hãy đến đây, sư phụ chỉ cách hóa giải Vạn hoa kỳ trận nhiếp thần đại pháp.

Thụy Nhắm hí hửng:

- Sư phụ chỉ cho con ?

- Trận pháp đó chỉ là đồ trẻ con mà thôi.

- Thế mà con suýt nữa khốn đốn, không thể tìm được lối quay về.

Thụy Nhắm bước đến bên Thiên Sơn Nhất Lão Hoàng Kỳ Anh. Thiên Sơn Nhất Lão kéo Thụy Nhắm ngồi xuống bên cạnh, vòng tay ra sau lưng nàng.

Từ trước đến nay, Thụy Nhắm đâu bao giờ thấy sư phụ hành động kéo mình ngồi xuống cạnh như vậy. Lúc nào Thiên Sơn Nhất Lão cũng nghiêm khắc từ cử chỉ đến lời nói, mặc dù rất thương yêu Thụy Nhắm và San Hào.

Dù nghĩ như vậy, nhưng Thụy Nhắm cũng không dám cưỡng lại. Nàng ngồi sát bên cạnh Thiên Sơn Nhất Lão Hoàng Kỳ Anh chờ đợi sư phụ lý giải trận đồ.

Vẻ mặt của Thiên Sơn Nhất Lão Hoàng Kỳ Anh thoáng hiện những nét rất đặc dị mà Thụy Nhắm không thể nào phán quyết được.

Cánh tay của sư phụ vòng qua lưng nàng, thỉnh thoảng lại vuốt nhẹ một cái, khiến Thụy Nhắm phải rung mình vì cảm giác nhột nhạt, khó chịu vô cùng.

Thụy Nhắm chờ mãi mà chưa nghe Thiên Sơn Nhất Lão nói, liền lên tiếng hỏi:

- Sư phụ, cách hóa giải Vạn hoa kỳ trận đại pháp như thế nào ?

Hoàng Kỳ Anh quay nhìn sang nàng khẽ mỉm cười rồi mới nói:

- Vạn hoa kỳ trận nhiếp thần đại pháp chỉ có công năng với những nữ nhân còn đồng trinh, đối với nữ nhân đã mất sự trong trắng, thì trận pháp kia không còn công hiệu nữa. Thụy Nhắm hiểu ý của sư phụ chứ ?

Thụy Nhắm giật mình, lắp bắp nói:

- Vậy... Vậy muốn phá Vạn hoa kỳ trận nhiếp thần đại pháp, con... con phải mất sự trong trắng?

Thiên Sơn Nhất Lão Hoàng Kỳ Anh gật đầu:

- Phải như vậy thôi. Nếu con không mất sự trong trắng thì không làm sao thoát khỏi Vạn hoa kỳ trận nhiếp thần đại pháp.

Thụy Nhắm chỉ muốn nhảy đồng lên, nàng lắc đầu liên tục:

- Không được đâu. Không được đâu. Không thể vì trận đồ ma quái đó mà Thụy Nhắm đánh mất sự trong trắng của mình.

Nàng vừa nói vừa đứng bật dậy, nhưng mắt đã hoa lên cùng với cảm giác tay chân bủn rủn, không có lực khí.

Thụy Nhâm thất kinh nói:

- Sư phụ. Sao đệ tử lại mất hân nội khí chân ngươn ?

- Tại con đã thâm nhập vào Vạn hoa kỳ trận và bị phần hoa nhập vào nội đan làm ngưng trệ chân ngươn.

Thụy Nhâm bậm môi liên vận hóa nhuuyến khí, dùng nội công chực tổng độc ra ngoài, nhưng nàng thất sắc hơn khi phát hiện các huyết đạo của mình đã bị phong bế. Kể vừa bế tọa huyết đạo nàng, nhất định chỉ có Thiên Sơn Nhất Lão mà thôi.

Thụy Nhâm sực nghĩ đến những cái khêu rất nhẹ của sư phụ, tạo ra những cảm giác nhồn nhột sau lưng mình.

Nàng nhìn Hoàng Kỳ Anh không chớp mắt:

- Sư phụ sao lại điểm huyết đệ tử ?

- Giờ con mới biết đó à ?

- Sư phụ muốn gì ?

- Hoàng mẫu muốn biến con thành đàn bà để khai phá Vạn hoa kỳ trận nhiếp thần đại pháp.

Thụy Nhâm lắc đầu:

- Không được đâu. Sư phụ không được làm như vậy. Thi đại ca sẽ nghĩ sao... Sư phụ không được làm như vậy. Thiên hạ sẽ nghĩ sao khi sư phụ hành động...

Mặc cho Thụy Nhâm nói, Hoàng Kỳ Anh vẫn phớt lờ, gương cặp mắt sòng sọc nhìn vào thân thể nàng.

Thấy vẻ mặt của Thiên Sơn Nhất Lão quá háo hức, với ánh mắt sắc như dao, lia khắp thân thể mình, Thụy Nhâm bật khóc, van nài:

- Sư phụ ơi. Sư phụ làm như vậy còn gì danh tiếng của sư môn, và Thụy Nhâm cũng không thể nào nhìn mặt mọi người trong thiên hạ.

Xem chừng Thụy Nhâm càng van xin chừng nào, Thiên Sơn Nhất Lão Hoàng Kỳ Anh càng tỏ ra thích thú chừng nấy. Đến lúc nàng bật khóc thì lão sư phụ lại ngửa mặt cười khoái trá.

Trần Thụy Nhâm không thể nào tin được Hoàng sư phụ lại thay đổi một cách đột ngột như vậy, dưới mắt nàng Thiên Sơn Nhất Lão đã biến thành một người khác, hay đúng hơn là một đại đạo hái hoa có một không hai trong giang hồ.

Thiên Sơn Nhất Lão Hoàng Kỳ Anh ghé mặt sát vào khoeo mắt Thụy Nhâm rồi thè chiếc lưỡi nóng hổi của lão liếm những giọt nước mắt đang trào ra từ đôi thu nhãn của Thụy Nhâm.

- Sư phụ ơi... Đừng mà... Vạn hoa nhiếp trận đồ đâu đáng gì để sư phụ phải hủy bỏ danh tiếng bản thân và vui luôn môn phái Thiên Sơn xuống vực thẳm.

Bất kể đến những lời van xin khẩn thiết của đồ đệ, Thiên Sơn Nhất Lão Hoàng Kỳ Anh bế xác Thụy Nhâm lên, đem đặt lên giường.

Mùi nước hoa của kỹ viện, cùng với sự giày vò như một con thú điên của Hoàng sư phụ, Trần Thụy Nhâm rú lên một tiếng rồi bất tỉnh, chẳng còn biết gì nữa. Đối với nàng, sự phẫn khích hôm nào được hạ san, đã tan thành bọt biển, và chỉ còn là nỗi đau uất hận giày vò.

Trần Thụy Nhâm chỉ còn nghĩ tới một việc, trả hận Thiên Sơn phái.

oOo

Thi San Hào bật tỉnh, ngỡ ngàng khi nhận ra chung quanh mình chẳng có ai, ngoài gian nhà tranh cô tịch. Tự việc vừa xảy ra, San Hào tưởng chừng như là một giấc mơ liêu trai không thật.

Dáo dác nhìn quanh không thấy bóng giai nhân đã ban tặng cho mình những thời khắc mê hồn, San Hào vỗ vào đầu mình:

“Ta nằm mơ chăng, hay...”

Vừa nghĩ đến đây, San Hào nghe tiếng Thụy Nhâm trong gian nhà tranh rì rì nói với ai đó, ngỡ rằng Thụy Nhâm đã quay trở lại, San Hào tự trách mình đã để Thụy Nhâm một mình đơn thân do thám, còn mình thì tận hưởng lạc thú nhục dục. Trách mình xong, San Hào lần bước về phía gian nhà tranh, chàng giật mình khi nghe những tiếng động kỳ lạ trong nhà phát ra, liền dừng Kim Cang Chỉ thọc qua vách, ghé mắt nhìn vào.

San Hào tròn tròn hai con ngươi, mắt muốn lọt hẳn ra ngoài. Trước mắt San Hào là một cảnh tượng có nằm mơ, họ Thi vẫn không thể nào tin được.

Thụy Nhâm đang lỏa thể duỗi dài trên giường, và đau xót nhất là trên người Thụy Nhâm lại chính là Thiên Sơn Nhất Lão Hoàng Kỳ Anh, cũng đang làm cái việc chính San Hào đã thực hiện với bóng ma nữ sắc.

Há hốc miệng, lắc đầu, cố cho cảnh tượng đang xảy ra kia là ảo giác, San Hào tự bầu trảo công vào tay mình. Máu tóe ra dưới những đầu ngón tay của San Hào cùng với cảm giác đau nhói, nhức buốt, sự thật đang diễn ra trước mặt San Hào.

San Hào hét lên một tiếng:

- A...

Tiếng hét của San Hào tưởng chừng muốn hóa thành tiếng sấm, phá vỡ tất cả những hình ảnh trước mặt, rồi như một người điên, San Hào phi thân chạy đi.

Băng qua vườn hoa, chạy biến lên tòa kỹ viện Nhứt Dạ đế vương cung, khuôn mặt ngỡ ngơ, ngác ngác như mất hẳn thần trí.

Chạy tới nhà đại sảnh của tòa kỹ viện, San Hào mới thấy thêm một việc kỳ lạ vô cùng. Hai bên hành lang, là hai hàng kỹ nữ, mặt hoa da phấn đang tùm tùm cười. San Hào tưởng chừng như những nụ cười kia là những con dao vô hình, chém xả vào thân thể mình.

San Hào gào lớn:

- Ta giết hết.

Cùng với tiếng quát như sấm động đó, Thi San Hào dựng cao song chường vô thẳng vào một ả kỳ nữ một đạo kinh mạnh tợn ba đào.

âm !

San Hào đứng chết lặng khi thấy ả kỳ nữ chẳng hề phản kháng hay tránh né, thân người của ả bị đạo khí chường nhắc bổng lên quảng qua lan can, giãy giụa vài cái nằm bất động, ngũ quan máu tuôn xối xả.

San Hào đứng thất thần, và tự trách mình, nàng kỳ nữ kia có tội tình gì mà mình lại hạ độc thủ không nương tay. Nghĩ như vậy, nhưng khí huyết cứ nhộn nhào bởi uất hận do chứng kiến thấy sự đồi bại của sư phụ và sư muội. San Hào gào lên:

- Tránh ra. Đừng để ta thấy mặt, bằng không chết hết... Tránh ra... Tránh ra.

San Hào múa tay múa chân, rồi cầm đầu thoát phi thân nhắm cửa đại sảnh chạy ra ngoài.

Râm !

Cả thân thể San Hào đụng luôn vào một khúc cây, bật ngược trở lại.

Dụi mắt, San Hào mới nhận ra một cỗ áo quan đặt ngay trên đường đi của mình. Nhìn cỗ áo quan, San Hào đứng thở dốc, không hiểu tại sao lại có cỗ áo quan chặn ngang đường.

Nắp áo quan từ từ dựng lên, chứng tỏ bên trong có người đang trở thân lực. Nắp áo quan dựng thẳng đứng, rồi một nữ nhân từ trong áo quan đứng lên và bước ra.

San Hào lắc đầu, không thể nào ngờ được, nữ nhân kia chính là bóng ma nữ sắc đã ban tặng cho mình những thời khắc mê hồn.

San Hào lắp bắp nói:

- Nàng là ma, hay là người ?

Dạ Điệp cung nữ Lâm ý Tình tủm tủm cười:

- Chàng không nhận ra thiếp sao ?

Vừa nói Lâm ý Tình vừa bước đến cạnh bên San Hào. Nàng nắm lấy bàn tay đang run rẩy. Lâm ý Tình xuống giọng nhu mì hỏi:

- Sao công tử có vẻ thất thần như vậy ?

San Hào để mặc tay mình trong tay Lâm ý Tình, lơ là như người mất thần trí nói:

- Tại sao như vậy được chứ ?

Lâm ý Tình quay mặt San Hào nhìn thẳng vào đáy mắt y, nói:

- Công tử đã thấy gì ? Chẳng lẽ vừa rồi chàng đã nằm mơ sao ?

San Hào dụi mắt, và nhìn lại vết thương do chính mình gây ra, chàng nói:

- Phải chăng ta đang nằm mơ ?

- Chàng nằm mơ, vậy có nhận ra Lâm ý Tình này không ?

San Hào gật đầu nói:

- Ta nhận ra. Chính nàng đã dẫn dụ Thi San Hào này vào gian nhà tranh... Và...

Lâm ý Tình e lệ cúi mặt nói:

- Chàng đã biết vậy, sao còn cho mình đang nằm mơ Lâm ý Tình đâu phải là bóng ma bốn cột chàng.

San Hào bậm môi:

- Nếu tại hạ không nằm mơ thì đích thị sư muội và ..

Lâm ý Tình nheo mày hỏi:

- Chàng muốn nói gì ?

- Tại hạ hỏi thật cô nương. Vừa rồi Thiên Sơn Nhất Lão có đến đây không ?

Lâm ý Tình nhìn sững vào mặt Thi San Hào, nàng nói:

- Chàng đã vào Nhứt Dạ đế vương cung được, có sao Thiên Sơn Nhất Lão Hoàng Kỳ Anh không vào đây được chứ ?

Lâm ý Tình mỉm cười nói tiếp:

- Chắc chàng đã thấy một sự việc rất lạ lùng xảy ra ở đây chứ gì ?

San Hào gật đầu đáp:

- Tại hạ thấy sư phụ và sư muội mình...

Lâm ý Tình lắc đầu:

- Chàng không nói được phải không ? Thế thì thiếp hỏi Thi tướng công, sao tướng công gần gũi thiếp được mà lại không để Trần sư muội gần gũi sư phụ nàng.

- Không thể như vậy. Trái đạo nghĩa luân thường. Còn đâu giới qui Thiên Sơn phái và oai danh của Thiên Sơn Nhất Lão. Không thể như vậy được.

Lâm ý Tình nâng bàn tay của Thi San Hào nói:

- Thi tướng công tự cho phép mình làm được tất cả mọi việc, còn người khác thì không. Vậy Thi tướng công có ích kỷ quá hay chăng ?

Thi San Hào đỏ mặt cúi gằm xuống.

Lâm ý Tình nói tiếp:

- Giới qui, giới luật là ở ngoài giang hồ còn trong Nhứt Dạ đế vương cung thì chẳng có môn qui giới luật nào cả. Thi tướng công bước vào dạ đế cung, xem như vị vua một đêm rồi, chàng muốn gì được nấy. Ngay cả Hoàng lão sư cũng đăng hưởng chẳng khác tướng công.

- Sư muội thì sao ?

- Trần cô nương cũng là vua ở trong Dạ vương cung, ai cũng có quyền làm vua, không ai cản ai được.

- Nhưng...

- Nếu Thi tướng công thấy chuyện bất bình trong Nhứt Dạ đế vương cung do các cung nữ, mỹ phi thì cứ thẳng tay với họ, còn những người khác, xin Thi tướng công đừng đụng đến.

- Tại hạ có mắt như mù. Bấy lâu nay cứ ngỡ Thiên Sơn phái là môn phái quang minh chính đại, không ngờ... chỉ là lũ...

San Hào gào lên:

- Trời ơi...

- Tướng công quá phần uất, thiếp có cách giải sầu cho tướng công.

San Hào vội vã nói:

- Cách gì ? Nàng hãy nói cho ta biết đi. Nếu đó là cách để Thi San Hào vui bớt nỗi hận sâu thì ta sẽ nguyện làm thân trâu chó cho nàng suốt đời.

Lâm ý Tình gật đầu, chỉ luôn vào chiếc áo quan, đã mở nắp sẵn, nàng nói:

- Thi tướng công hãy trút tất cả uất hận của mình vào trong áo quan này mà chôn nó xuống cữu tuyền.

- ý nàng muốn nói tại hạ...

- Tướng công hãy bắt những kẻ đã khiến tướng công bực dọc nhốt vào trong đây mà chôn sống. Thế là bao nhiêu uất hận sẽ biến tan ngay.

San Hào đứng sững sờ, một lúc lâu rồi nói:

- Đúng. Nàng nói đúng. Chúng không đáng mặt sống trên đời này. Chúng cần phải chết để Thi San Hào ngẩng mặt nhìn thiên hạ. Trần Thụy Nhẫn và kẻ cả lão tặc già Thiên Sơn Nhất Lão Hoàng Kỳ Anh.

Dứt lời day nghiêng cay độc đó, San Hào xăm xăm đến bên áo quan, đóng sập chiếc nắp lại rồi ghé vai nhấc bổng lên.

Thi San Hào nhìn Lâm ý Tình:

- Nàng có muốn thấy San Hào chôn dâm nữ và ma đạo không ?

Lâm ý Tình mỉm cười:

- Nếu tướng công cảm thấy thích thú.

- Nàng hãy theo ta

Thi San Hào vác áo quan trở lại ngôi nhà tranh, theo sau họ Thi là Lâm ý Tình và đoàn kỹ nữ.

Đến trước gian nhà tranh, San Hào đặt áo quan xuống đất, mắt nhìn trùng trùng quát:

- Dâm nữ và lão tặc. Hãy ra đây chịu chết đi !

Cánh cửa bằng tranh đơn sơ hé mở, và Trần Thụy Nhẫn bước ra ngoài. Vẻ mặt của nàng thật là ê chề và ủ dột.

Thấy Thi San Hào đứng trước áo quan, Trần Thụy Nhẫn lên tiếng kêu:

- Thi đại ca ..

Thi San Hào quát lên:

- Im đi, dâm nữ. Người còn muốn nói gì nữa. Hãy vào tắm bồn với tên gian tặc Hoàng Kỳ Anh ra đây để San Hào đưa hai người đi về dưới cầu tuyền mà gian dâm với nhau.

Nghe San Hào nói, Trần Thụy Nhẫn ngượng chín người. Nàng đã hiểu Thi San Hào muốn nói gì và lý do họ Thi gọi nàng là dâm nữ, còn Hoàng Kỳ Anh và lão tặc.

Thụy Nhẫn nghiêng răng, rồi bất ngờ ngửa mặt cười khanh khách. Tiếng cười của nàng nghe cay đắng, và oán hờn. Có thể vì như tiếng rúc của loài cú, hay loài quỷ đói ăn đêm quá khát khao được ăn gan, uống mật.

Nghe tiếng cười ma quỷ của Thụy Nhẫn, ngay cả San Hào và Lâm ý Tình cũng sồn da, n ổi ốc.

Thụy Nhẫn chiếu tinh nhãn hùng hực vào San Hào:

- Người là Thi San Hào... Đại đồ đệ của Thiên Sơn Nhất Lão Hoàng Kỳ Anh?

San Hào còn ngập ngừng, chưa trả lời thì chiếc bóng của Thụy Nhẫn đã nhập nhoạng áp sát vào họ Thi Hữu thủ của nàng vươn ra nhanh không thể thấy, liền lập tức trảo công đã chồn vờn ngay yết hầu Thi San Hào.

Vốn chung một môn phái, lại là những hảo cao túc của Thiên Sơn Nhất Lão Hoàng Kỳ Anh, San Hào đã nhận ra ngay Thụy Nhẫn giở sát thủ Quỷ Trảo Đoạt Hồn, một môn công phu sát tử đặc ý nhất của Thiên Sơn lão.

San Hào nhếch mép nói:

- Giỏi cho dâm nữ...

Cùng với tiếng quát đó, San Hào dùng luôn thức “Quỷ trảo đoạt hồn” nhắm luôn trảo công của Thụy Nhẫn vỗ tới.

Chát !

Hai ngọn trảo công chạm thẳng vào nhau, với tất cả nội khí trong huyết quản. San Hào thoát lui một bộ. Thụy Nhẫn chẳng khác gì họ Thi.

Vừa tách ra, cả hai lại nhập vào, lần này vô hình trung họ cùng giở tất cả võ học kỳ môn mà Hoàng Kỳ Anh đã trui rèn truyền thụ.

Cả hai như bóng ma lúc nhập lúc tách, có khi xoáy tròn với nhau trong như một cơn lốc, thấy sức mà chẳng thấy hình. Chỉ trong khoảnh khắc, San Hào và Thụy Nhẫn đã đấu tròn ba mươi hiệp mà bất phân thắng bại.

Trong trận Thụy Nhẫn bất ngờ quát lên một tiếng:

- Trả lại cho ta !

Cùng với tiếng quát đó, Thụy Nhẫn dụng đến tất cả sinh khí chân nguyên vô thẳng vào San hào một đạo khí chưởng Đoạt hồn tu la

âm !

San Hào cũng chẳng khác gì Thụy Nhẫn, cũng vung ra đạo “Đoạt Hồn Tu La” với tất cả nội gia nguyên khí của mình.

âm !

Một tiếng nổ kinh thiên động địa phát ra từ cơn lốc hai người tạo thành. Trần Thụy Nhâm như mũi tên thoát ra khỏi như cánh cung bắn vọt lên cao, còn San Hào thì ngồi phệt xu ống đất, miệng học máu tươi.

Bất ngờ từ phía sau gian nhà tranh, một bóng trắng thoát ra, phi thân cấp ngang hông Thụy Nhâm như cánh diều quắp con gà con.

Bóng trắng ấy hạ thân một cách nhẹ nhàng, rồi bỏ chạy cấp theo Thụy Nhâm.

Bên đây, San Hào ngồi thừ dưới đất, hai ả kỳ nữ xốc nách mới đứng lên được.

Lâm ý Tình nhìn theo chiếc bóng trắng đang mất hút vào màn đêm, mới quay lại Thi San Hào hỏi:

- Thi tướng công... Chiếc bóng kia là ai vậy.

San Hào cố gượng nói:

- Có lẽ chính là lão tặc Thiên Sơn Nhất Lão Hoàng Kỳ Anh muốn cứu dam nữ.

Lâm ý Tình thở dài một tiếng nói:

- Võ công của lão tặc thật là lợi hại. Kể từ bây giờ, Thi tướng công là người của Nhứt Dạ đế vương cung, chẳng hay Thi tướng công có đồng ý không ?

San Hào gượng nói:

- Tại hạ không biết đi về đâu, và cũng chẳng biết phải làm gì ?

Lâm ý Tình dìu San Hào đi vào trong gian nhà tranh. Vừa đi vừa nói:

- Trong Nhứt Dạ đế vương cung có rất nhiều việc, và thiếp đang cần những người có thân công cái thế như Thi tướng công.

Đỡ Thi San Hào ngồi xuống tràng kỷ, Lâm ý Tình rót trà ra tách, mớm cho họ Thi từng ngụm nước.

Thi San Hào thấy Lâm ý Tình quá ân cần mới mình xúc động nói:

- Nàng đã vì tại hạ, nhưng chỉ sợ Thi San Hào này phụ lòng nàng mà thôi.

Lâm ý Tình nhìn Thi San Hào lắc đầu nói:

- Tướng công đừng nghĩ như vậy. Thi tướng công cốt cách hơn người, nhất định sau này sẽ thành nghiệp lớn. Thiếp chỉ mong Thi tướng công đừng hồ đồ không phân biệt đâu là chánh đâu là tà.

- Bao nhiêu năm qua tại hạ quá hồ đồ, nhất nhất đều nhắm mắt theo lời lão tặc Hoàng Kỳ Anh. Giờ được nàng mở mắt, ơn này chỉ làm thân trần ngựa mới trừ được thôi.

Lâm ý Tình ngồi xuống bên cạnh Thi San Hào rồi nói:

- Người tướng công trọng vọng và thọ ơn không phải là thiếp mà là người khác cơ.

- Nàng muốn nói đến ai ?

- Vô Thân chương giáo !

San Hào sửng sờ hỏi lại:

- Vô Thân chuông giáo. Sao lại có Vô Thân chuông giáo ở đây ?

Lâm ý Tình đứng lên bước ra, rồi từ từ quì xuống:

- Vô Thân chuông giáo quang lâm. Lâm ý Tình cung nghinh chuông giáo.

Thấy Lâm ý Tình hành đại lễ, Thi San Hào dự đoán Vô Thân chuông giáo là người rất cao minh, nên cũng vội vã đứng lên chờ đợi.

Vô Thân chuông giáo từ ngoài bước vào. Thi San Hào nhìn khuôn mặt Vô Thân chuông giáo không chớp, ngỡ như mắt mình đã bị hoa.

Vô Thân chuông giáo cười khẩy một tiếng:

- Thi San Hào thiếu hiệp thấy ta lạ lắm sao ?

Thi San Hào lắc đầu, nhưng nghe chất giọng trầm trầm của Vô Thân chuông giáo, tự dung trong lòng hồi hộp vô cùng.

Sự hồi hộp đó càng lúc càng dâng lên cho đến khi nó biến thành sự khuất phục, vừa lúc Vô Thân chuông giáo chiếu hai luồng nhãn quang sắc lạnh vào mặt họ Thi.

Vô Thân chuông giáo cất tiếng trầm trầm nói:

- Bồn tọa muốn Thi thiếu hiệp thay thế Thiên Sơn Nhất Lão Hoàng Kỳ Anh đến dự đại hội Long Hoa,訂 hợp nhất võ lâm Trung Nguyên.

- Tại hạ không muốn là người của Thiên Sơn phái nữa.

Vô Thân chuông giáo cười khẩy một tiếng:

- Phải chăng thiếu hiệp vì chuyện của Hoàng sư phụ và sư muội Trần Thụy Nhâm, nên không tự nhận mình là người thuộc Thiên Sơn phái ?

- Đúng như vậy. Thà Thi San Hào làm kẻ phản sư nghịch tổ còn hơn tự nhận là người của Thiên Sơn.

Vô Thân chuông giáo lắc đầu nói:

- Thiếu hiệp còn trẻ tuổi, khí tiết lại hơn người. Bồn tọa rất thấu hiểu tâm trạng của thiếu hiệp lúc này, nhưng Thiên Sơn không thể không có người dự đại hội Long Hoa. Bồn tọa tha thiết yêu cầu thiếu hiệp đại diện cho Thiên Sơn Nhất Lão Hoàng Kỳ Anh. Lão Hoàng gian tặc đó, theo bồn tọa nghĩ sẽ không dám chuông mặt chống đối thiếu hiệp đâu.

Vô Thân chuông giáo thở dài, nói tiếp:

- Bồn tọa hy vọng với tài trí và khí phách của thiếu hiệp. Thiên Sơn sẽ phục hồi danh oai, xóa vết nhơ này.

- Nếu chuông giáo đã có lòng nghĩ đến Thiên Sơn phái. Thi San Hào cũng đành nghe theo mệnh lệnh của người.

Vô Thân chuông giáo gật đầu:

- Tốt lắm... tốt lắm...

Vô Thân chuông giáo quay lại Dạ Điệp cung nữ Lâm ý Tình:

- Bồn tọa nhờ Lâm cô nương sắp xếp chỗ cho Thi thiếu hiệp nghỉ ngơi tịnh tọa, để sớm phục hồi công lực, quay trở lại Thiên Sơn phái đảm nhận chức vị chuông môn.

- Tuân lệnh chương giáo !

Vô Thân chương giáo lấy ra một viên hoàn đơn tỏa mùi thơm dịu dịu, trao qua tay Thi San Hào, rồi nói:

- Bốn tọa thấy thiếu hiệp chắc không được khỏe, hãy dùng hoàn đơn này, nó sẽ giúp thiếu hiệp sớm phục hồi nội gia công lực.

Thi San Hào đón viên linh đan, ôm quyền kính cẩn nói:

- Tại hạ đa tạ thịnh tình của chương giáo.

Vô Thân chương giáo nhìn Thi San Hào gật đầu, tỏ ra rất hài lòng:

- Bốn tọa kiêu từ...

Vô Thân chương giáo vừa quay lưng thì Tam Vương U Linh môn đã xuất hiện quì ngay xuống dưới đất.

Thi San Hào thấy Tam Vương U Linh môn, ba tên ác ma khét tiếng võ lâm còn khuất phục Vô Thân chương giáo, chứng tỏ vị chương giáo dị dung này trí dũng phải thật song toàn lợi hại, mới khuất phục được những ma đầu kia.

Vô Thân chương giáo đỡ Tam vương U Linh môn đứng lên hỏi:

- Ba vị tổng quản tìm bốn tọa chắc có việc ?

Nhứt Vương Hắc Quỷ Vô Thường vội vã nói:

- Khải bẩm chương giáo, chúng tôi đã tìm ra tông tích gã Giang Hồ Kim Tài Nhất Đẳng Vô Cát Nhược rồi.

- Hiện nay y đang ở đâu ?

- Giang Hồ Kim Tài Nhất Đẳng Vô Cát Nhược cùng với Bạch Hạc tiên cô Tuệ Nam đang trên đường ra Đông Hải.

Vô Thân chương giáo thoáng nheo mày:

- Chúng đi Đông Hải !

- Họ đang trên đường đi. Nhưng không biết hiện giờ ở địa phương nào.

Vô Thân chương giáo quay sang Lâm ý Tinh:

- Lâm cô nương cùng Tam Vương tổng quản thống lãnh bốn đạo Tứ Đại Hộ Pháp lên đường bắt ngay Vô Cát Nhược về tổng đàn. Nếu như hấn khuất phục thì dẫn về, bằng không cứ như bốn tọa dạy cách mà lấy cho được chiếc mật của Vô Cát Nhược.

Tam vương U Linh môn và Lâm ý Tinh liền ôm quyền đáp:

- Tuân lệnh chương giáo !

o0o